

den ærede Taler, om ikke hans Udvikling af dette Æmne kunde begrændses noget, da den synes ikke at resultere i en bestemt Indstilling.

Leth: Jeg har omtrent anført, hvad jeg vilde sige, jeg var ved at slutte. Jeg vil sige, at, hvorledes jeg ser paa denne Bevilling, forekommer det mig, at den ikke gjør videre Nytte, og at den navnlig ikke stifter nogen Nytte i Forhold til dens Størrelse. Jeg gjentager, at jeg ikke har villet stille noget Ændringsforslag om, at Bevillingen skulde udgaa, da jeg ser, at det ærede Finantsudvalg har taget Sagen op til Overveielse; men jeg har dog troet, at det vilde være paa sin Plads at henlede det høie Things Opmærksomhed paa, hvorledes Sammenhængen er med denne Sag og derved ogsaa tilføie min Mening om den.

Andberg: Det er egentlig kun nogle Bemærkninger, jeg ønsker at fremsætte med Hensyn til, hvad der er anført af Finantsudvalget i dets Betænkning under Nr. 60, eller ialtfald væsentlig dette, angaaende Bevillinger til Skovplantnings Fremme i Sylland. Da det er en Sag, der har mere almindelig Interesse, haaber jeg, at det høie Thing vil tillade mig at opholde det i nogle Øieblikke derved, fordi denne Sag efter mit Skjøn har en særdeles stor Betydning, og det forekommer mig, at der foretaar et Slags Vendepunkt deri, idet der nu til de Tilskud, der forlanges til de enkelte Plantager, bliver stillet eller ialtfald vil blive stillet den Fordring, at de derfor maa underkaste sig Fredskovforpligtelse. Jeg anser naturligtvis ogsaa en saadan Bestemmelse for at være nødvendig, fordi det derved er muligt at kunne bevare de Skovarealer, der engang ved Hjælp af Statens Tilskud ere blevne indvundne. Men det er efter mit Skjøn dog en Sag, som kræver endel Overveielse og ikke er saa særdeles let at ordne, thi det vil jo ikke kunne negtes, at Fredskovforpligtelsen er, om ikke en ligefrem Indskrænkning i Bedkommendes Eiendomsret, saa dog en meget betydelig Indskrænkning i hans Ret til frit at benytte denne Del af hans Eiendom, som han har tilplantet og som underkastes denne Forpligtelse, og da det tillige er et Baand, der lægges paa ham, ikke i hans egen Interesse, men til Skade for ham selv, hvorimod det maa siges at være i det Almindeliges Interesse, at de Arealer, som ere tilplantede med Skov, kunne vedblive at bevares, saa forekommer det mig at være meget naturligt, at der ogsaa hdes ham et passende Vederlag derfor. Vor nuværende Skovlovgivning,

hvis Hovedbestemmelser jo indeholdes i Fr. 27de September 1815, tilsigtede dengang kun at lægge Fredskovforpligtelse paa de daværende Skove. Der var ikke Tale om at udstrække denne Forpligtelse til fremtidige nye Skovarealer, og der er heller ikke forekommer det mig, nogenstomhelst Grund til paa denne Maade at gribe ind i den enkelte Mands frie Benyttelse af hans Jord, undtagen man yder ham et Vederlag derfor, og at det sker ved fuldstændig fri Overenskomst mellem ham og den Statsmyndighed, som faar dermed at gjøre. Hvor stort det Beløb, som i saa Henseende skal hdes som Vederlag for denne Pligt, skal være, vil det jo være meget vanskeligt tilnærmelsesvis at angive, men jeg antager, at det maa blive omtrent $\frac{1}{4}$ af de Udgifter, som det vil medføre at faae vedkommende Areal tilplantet og tilkultiveret, idet det da er en Selvfølge, at alle Udgifter skulle medregnes, saavel hvad der medgaar til Hegn som til Veie, Brandbæster osv., ligesom ogsaa til selve Kulturarbeidet. Hervedelen af disse Udgifter forekommer det mig vilde være et nogenlunde passende Vederlag for den Forpligtelse, som Bedkommende derved maatte paatage sig, og det vil sandsynligvis komme til at udgjøre et Beløb, som bevæger sig mellem 30 og 40 Kr. pr. Tønde Land. Dette synes ogsaa, saavidt mig bekendt, at stemme nogenlunde overens med det Beløb, som af private Skoveiere er blevet ydet til hidtil ikke skovpligtige Arealer, for at paatage sig Fredskovforpligtelse, saa at man altsaa i den Henseende har et Slags Veiledning for sit Skjøn. Det følger jo af sig selv, at, for at denne Forpligtelse kan være bindende ikke alene for den nuværende Plantageeier, men ogsaa for alle hans Efterkommere, maa han udstede en Deklaration, hvorved han forpligter sig selv og alle fremtidige Giere af det paagældende Areal til at underkaste sig Fredskovforpligtelsen. Det er jo en Servitut, som derved lægges paa hans Eiendom, men det forekommer mig, at, naar man bestemt kræver en Opfyldelse af Forpligtelsen fra hans Side, saa maa der ogsaa med samme Ret kræves Opfyldelse af en Pligt fra det Offentliges Side, og jeg skjønner ikke rettere, end at det udtrykkelig bør nævnes i denne Deklaration, hvor stort et aarligt Tilskud han kan vente for hver Tønde Land tilplantet Skovareal, samt at hans Forpligtelse heller ikke strækker sig længere, end der hdes ham Tilskud. Skulde det Tilfælde indtræffe, at Staten af en eller anden Grund ikke længere antager det for rigtig at hde Tilskud dertil, da maa ogsaa vedkommende Plantageeier, naar han har tilplantet det Areal, hvortil han har faaet Tilskud, være fritagen for